

nak megfelelően, körülötte pedig szemet gyönyörködtető összeállításban a gyár számtalan produktuma, amelyek szingazdagságukban, izléses és csinos kiállításukban és jól rendezettségükben festői képet nyújtanak.

A sárga színű barack-likőr mellett a meggy-, vanília-, kakao-, rózsá-, narancs- stb. likőr. Borlelke, Brandy, konyak, gyomorkeserű, különféle legfinomabb szeszesitalok, pálinkák, erősítők, sőt a gyár egy speciális készítésű mentholos sósborszesze. A közepén álló nagy üveg konyak, körülvéve a legváltozatosabb és sokszínű üvegekkel, úgy hat, mint egy alattvalóitól körülvevő fejedelem. A céget *Vermes* cégvezető képviseli. Mellette egy szép magyarruhás leányka — a gyár egyik fiatal munkásnője — tálcával és poharakkal a kezében kínálja a pompás készítményekből a kóstolót a csoportot megrohmozó nagy tömegnek, mely a minisztert és kíséretét várja.

Bud miniszter meglepetten áll meg a festői miniatűr-Panteon előtt, miközben az Iparkamara elnöke bemutatja neki *Vermes* cégvezetőt, aki néhány tömör szavakban elmondja, hogy mit produkál a jeles nagykanizsai gyár, hány munkást foglalkoztat stb., majd egy pohárka likőrrel kínálja meg a pénzügyminisztert, *Wimmersberg* államtitkárt, herceg *Eszterházy* Pált, vitéz *Simon* Endre főispánt és *Thurner* Mihály polgármestert. Az urak mosolyogva hajtanak fel egy-egy pohárkát, miközben arcukon meglátszik, hogy megvanak elégedve a „Dunántúli“ pompás produktumával, amit *Vermes* cégvezetőnek nyomban ki is jelentenek. *Bud* miniszter megdicsérte a finom gyártmányt és kijelentette, hogy nagyon megvan elégedve, majd kezét fogott *Vermes* cégvezetővel és kíséretével tovább ment a másik csoporthoz, amely közvetlen melléje sorakozik, a

„Transdanubia“ Egyesült Gőzmalmok R.-T.

csoportjához, ahol *Pongor* Henrik

vezérigazgató fogadta a magas személyiségeket. Vitéz *Simon* Elemér főispán bemutatta *Pongor* vezérigazgatót *Bud* pénzügyminiszternek, majd báró *Wimmersberg* államtitkárnak, *Bodor* h. államtitkárnak, *Eszterházy* Pál hercegnek és a többi uraknak, kik a „Transdanubia“ kiállítását hosszabban megtekintették.

A „Transdanubia“ R.-T. üveg alatt bemutatta összes örleményeit, melyek különböző finomságú változatokba csoportosítva voltak, úgy, hogy mindenki láthatta, hogyan néz ki a buza, rozs, árpa, dara a különféle számu őrlések után. *Pongor* vezérigazgató a pénzügyminiszter élénk érdeklődésére kimerítő szakszerű felvilágosítással szolgált a cég kiállítására, valamint telepeire vonatkozólag. Különös érdeklődést keltettek a „Transdanubia“ körmendi szalámigyárának termékei, melyeknek speciális készítő módszere különösen izletessé és keresetté teszik a körmendi szalámit. A gyár egy sor rendben mutatta be a különféle szalámigyártmányokat. *Bud* pénzügyminiszter látható figyelemmel hallgatta *Pongor* vezérigazgató magyarázatait, majd köszönetet mondva, szívélyes kézzorítással elbucszott tőle. A „Transdanubia“-tól a magas személyiségek a

Nagykanizsai Konzerv és Tésztaárugyár

kiállításához mentek, mely a Transdanubia mellé sorakozik és a kiállítás leglátogatottabb részét képezi, ami érthető is, hiszen a legfinomabb desszertek egy oly gazdag és gyönyörűen adjuszált variációja kínálja és kelletti magát itten, hogy a látogató zavarban van, melyik felé nyújtsa ki előbb kezét. A gyár képviselőiben a szimpatikus *Csillag* Jenő igazgató várja a minisztert, míg *Fehér* Samu felügyelő a rendkívül izlésesen gruppirozott gyártmányok összeállításánál rendezkedik.

A Nagykanizsai Konzerv és Tésztaárugyár az ország egyik legtökéletesebb és legproduktívabb ilyenmű

gyára, mely közel száz munkást foglalkoztat és mindazt sokkalta tökéletesebben gyártja, amit eddig magasabb árakon a külföldről kellett behoznunk és nemcsak a magyar piacot látja el márkát jelentő készítményeivel, de a megszállott területekre is szállít. Ausztriába, Jugoszláviába, Cseh-Szlovákiába stb.

Nagy embertömeg állja körül csoportját, mely vágyóan nézi a különféle mézes-süteményeket és a legfinomabb desszertet. A gyár ismert adjuszálásában egymás mellé sorakozva, katonás rendekben látjuk a különböző cső- és levestésztákat, tarhonyát, kekszet, szeleteket, ostyákat, tortalapokat oly változatban, amit még nagy külföldi gyáraknál is ritkán láttunk. A készítmények izletességükkel, készítésük tiszta módjával és főleg szolid árakkal tűnnek ki.

Az Iparkamara elnöke *Bud* minisztert odakalauzolja a tésztagyári kiállításához, ahol *Csillag* Jenő igazgatót bemutatja neki és *Wimmersberg* báró államtitkárnak. A miniszter és kísérete azután mindent megtekintettek, majd érdeklődtek a gyár berendezése és üzemmenete iránt. *Csillag* igazgató mindenre tömören válaszolt a pénzügyminiszternek, majd sajátkezűleg felszolgált az uraknak az inycsiklandozó finom süteményekből és egyéb édességekből, amit jóízűen elfogyasztottak. *Bud* miniszter és herceg *Eszterházy* Pál melegen megrázták *Csillag* igazgató kezét és a legteljesebb elismerésüket fejezték ki a gyár készítményeit illetően. *Csillag* Jenő ezután a kiállítást látogató vendégeket kínálta meg a gyár elsőrangú készítményeiből.

A kiállításon résztvevő több város sörgyára mellett

a nagykanizsai Király söröződe részvénytársaság

volt az amely dominálta a szakmát és izléses kiállító csoportjával feltűnést keltett — a nagykanizsai ipar dicsőségére.

A főpavillon bejáratától jobb oldalt ötletesen, sörösüvegek és söröshor-

dókból összeállított piramis vonja már messziről magára a belépő figyelmét, mely a Király söröződe termékeinek kiállítása. Fokként, piramisszerűen vannak felállítva a sörösüvegek: Király, Kiviteli márciusi, Dupla maláta, Bak, Imperator és a gyár legújabb különlegessége a 18 fokos Rekord. Mindegyik úgy adjuszálva, ahogyan a rendes kereskedelmi forgalomba kerül. Ugyancsak úgy vannak felállítva a különböző nagyságú hordó sörök. Mig az asztalon a gyár különféle maláta produktumai láthatók üveg alatt. Világos, barna és fekete.

A gyár igazgatója *Kaiser* Ernő érti a módját, hogyan kell itt is korszerűen ismertetni és népszerűvé tenni a gyár produktumait. Egész nap ingyen kóstolót adott a kiállítás látogatóinak, úgy, hogy a késő délutáni órákig a résztvevők valóságos ostrom alatt tartották a nagykanizsai Király söröződe rt. kiállítási csoportját. *Baumgartner* Károly üzemvezető már alig győzte kiszolgálni a közönséget. Mert mindenki aki oda-jött, egy pohár finom kanizsai Király sört kapott ingyen. A közönség a gyár kitűnő ötletét nagyszerűen ki is használta, mert egyre-másra kellett a friss hordókat csapra verni. És a közönség nem győzte eléggé dicsérni a nagykanizsai sörgyár kitűnő voltát.

Amikor a miniszter kíséretével a Király söröződe kiállítási csoportjához ért, a hatalmas embertömeg szinte megszállta a csoportot és környékét. *Bud* pénzügyminiszter maga is mosolygott, amikor látta, hogyan ürtülnek ki egyre-másra a hordók.

A kiállítási csoporthoz érve *Thurner* Mihály dr. polgármester *Kaiser* Ernő igazgatót bemutatta *Bud* pénzügyminiszternek, báró *Wimmersberg* államtitkár és *Bodor* h. államtitkárnak, herceg *Eszterházy* Pálnak és vitéz *Simon* Elemér dr. főispánnak, akiket *Kaiser* igazgató néhány meleg szavakkal üdvözölt és a magas személyiségeket a nagykanizsai söröződe pompás termékeivel megkínálta. A

ÁLOM...

Írta: B. Baróti Rya (2)

Félt azoktól a semmibe meredő szemektől, melyekből napokig hiába várták a megkönnyebbülés könnyeit; rettegtek, hogy a téboly vészes jángja lobban esetleg föl... Akkor jött ez, mikor arról az eljegyzésről értesült.

Főleszmélésében s szomorú elrejtettségében örjögve lótt futott az újsághírrel, mint Kund Abigel a véres törrel. Ő is a játéka áldozata lett.

Jöttek aztán ideglázás víziók, felszabadult görcsös sirások s még borzalmasabb nevetések s aztán az a hosszú betegség s a kétségess lassu gyógyulás.

— Katus... — szólt kisvártatva a beteg — ismered a füzes alján a malom mellett azt a magányos öreg fűzfát? Ha arra jársz, nézd meg, lelkem majd egyszer. Két szetterjeszkedő ága van s télen, mikor lombtalan, olyan, mint két égfelé kitért emberi kar.

— Negnézem, Loncikám, de mi van ezzel a fűzzel?

— Sokszor jártunk arra Gézával. S egyszer egy szomorkás őszi alkonyon, Géza figyelmeztetett rá.

— Nézze, Loncika — így szólt — ez a fűz olyan magányosan, társ-talanul áll a világban, mint én. Láss a fára mint kétségbeesett kar emelkedik a magasba; az alkony sötétjében olyan, mint primitív szobor, melybe a kétségbeesést faragták. Ez az én fám, Lonci, talán az életem fája...

Nemsokára boldogan reszkettem meg, mikor Géza zöldlombos fáját megláttam. Tudtam már, hogy Géza nincs egyedül... s az ága Géza széltárodó erős karjaira emlékeztetett.

— Hát nem az álmodról beszélsz édeském? — biztatta nyugtalanul a leány, mert kétségbeesette az a szivós makacosság, mellyel a beteg szomorú reminiscenciával beletördölt.

— Igen... az álmodom... Hiszen arról beszélek. Ugy álmodtam, hogy Tabán utcájain, hol Gézával annyit

holyongtunk, szembe jött velem. Kedvesen sietett felém s szó nélkül karjaiba vont...

— Ugy-e, Géza, csak megjéztetted? A menyasszony csak mese? ...Ugy-e tudtad, hogy mennyire és csak Téged szeretlek?

— De igaz — mondta szomorúan. — Egy hét múlva lesz az esküvőm.

— Hát akkor bucsuzzunk el, Géza — mondtam. — Rámnézett valami várakozással, majd meg szilajon magához rántott s én diadalmas asszonyi fölényvel simultam karjaiba s éreztem forró, kétségbeesett csókját. Enyém! ujra enyém, ujongtam. Hol van a világon az a leány, ki elveheti tőlem? ki elfelejtetné vele csókjaimat?

— Éreztem, hogy újra enyém s a győztes én vagyok. — Ami történt, gonosz, kegyetlen álom volt csupán...

— A boldogság játékában egyszerre kitéptem magam karjaiból, elszakítottam a számat a szájától és futni kezdtem a sötétedő utcában.

— Futottam az álom kerekén, lihegő mellel, kattogó szívvel...

— Egyszer aztán megálítam s visszaneztem. Géza állt a sötét utcában félelmes merevségben, sötét, misztikusan...

— Két karja mint egy kétségbeesés — vagy mint egy hangtalan néma esdeklés meredt utánam. Állt mozdulatlanul.

— Ebben a félelmetes silhuetben mégis annyi hívás, esdő békülés volt, hogy azonnal vissza fordultam és futottam boldog szívvel feléje.

— Tudtam biztosan, ha az a két kar most összezáródik, hogy magához kapcsoljon, nem ereszt el többé...

Odaértem. S borzadva állapítottam meg, hogy nem Tabán utcáján járok én, hanem a malom melletti füzes parlján és nem Géza áll ott kitért karral, hanem egy öreg fűz, Géza fája.

Két csupasz ága, mint két kétségbeesett öklől lesújtani látszott rám vagy mintha nehéz súlyos átkot szórt volna...

(Vége.)